

[Dohrmann]

et flertal bag forslaget. Socialdemokraterne kunne have fået deres forslag vedtaget uændret. Det er den ene ting, som er værd at notere sig. Den anden ting, vi skal huske, er den måde, regeringspartierne og først og fremmest arbejdsministeren reagerede på, da Fremskridtspartiet sikrede flertallet. Der var ingen grænser for, hvad de såkaldte borgerlige aviser kunne skrive om dette skrækkelige Fremskridtsparti, som kunne finde på at støtte et socialdemokratisk forslag, og vi hørte flere folketingsmedlemmer fra såkaldte borgerlige partier give udtryk for deres store afsky for, at man overhovedet kunne drømme om sådan noget fra Fremskridtspartiets side.

Vi ved udmærket godt, at det ikke var det, at vi gav vores tilslutning, der chokerede både Socialdemokraterne og også regeringspartierne. Nej, det, vi ødelagde ved at give vores tilslutning, var simpelt hen den dramatik, vi vidste der skulle skabes her op mod jul for at nå frem til dette store, forkromede forlig. Det var lige ved at vælte hele spillet, for det var en af de ting, Socialdemokraterne skulle handle med. Det var aftalt på forhånd, det er jeg ikke et øjeblik i tvivl om, og derfor var vi ved at vælte hele spillet. Vi så jo i øvrigt det samme med lovforslag nr. L 6, 7 og 8, erhvervspakke 1, hvor der også var et flertal, men dér skulle Socialdemokraterne have noget til gengæld. Nej, det har været ét stort spil, men hvorom alting er, så har vi stillet to ændringsforslag til det foreliggende forslag, og vi håber naturligvis, at der kan skabes et flertal for dem. Vi synes, det er helt tåbeligt, når man åbner for, at der kan købes aktier, hvis ikke alle aktionærer har lige ret til at bestemme og til at have medindflydelse.

Vi vil stemme ja til ændringsforslag nr. 1, stillet af regeringspartierne, og så vil vi i øvrigt, når forslaget kommer til tredje behandling, stemme ja til selve forslaget. Men vi synes, det er en underlig fremgangsmåde, at nogle forslagsstillere, som kan få deres forslag igennem Folketinget uden at få det ændret, trækker i land på den måde. O.k., hvis det var blevet ledsaget af, at man havde fundet nogle fejl i selve forslaget, så synes jeg, det havde været en undskyldning, men at begynde at udråbe hr. Svend Auken som den store sejrherre og den store mester i forhandlingens kunst, fordi han har indgået dette forlig med regeringspartierne, er der aldeles ingen grund til.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Hr. Dohrmann omtalte, godt nok i citatform, det skrækkelige Fremskridtsparti. Den karakteristik vil jeg godt tilslutte mig. Jeg kan ikke forstå hr. Dohrmanns udtalelser på anden måde, og jeg tror, han vil erkende – når han læser, hvad han har sagt – at det, Fremskridtspartiet var ude på med sin tilslutning, var, og nu citerer jeg: »at vælte spillet og at chokere«. Det er en rolle, som Fremskridtspartiet og andre partier på de yderste fløje meget tit ynder at spille, for det er altså det mest konstruktive, de kan give sig af med som medlemmer herinde. Jeg synes, at det skal slås nagelfast, at det var, hvad hr. Dohrmann sagde, og det synes jeg klæder ham og hans parti meget dårligt, men det er ikke nyt for os at se dem i den rolle.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Jeg synes efterhånden, at hr. Arne Melchior, der har været herinde i mange år, i det mindste burde have lært at lytte lidt efter, hvad jeg rent faktisk siger. Jeg sagde ikke, at vi tilsluttede os, fordi vi ville vælte spillet. Jeg sagde, hvordan det blev opfattet. Vi gav naturligvis vores tilslutning til forslaget, fordi vi mente, det var rigtigt, bl.a. fordi de milliarder af kroner ikke skal ligge og mugne inde i de store fonde. Det er fuldstændig tåbeligt. Derfor gav i vores tilslutning.

Det, jeg sagde om spillet, var selvfølgelig det, hr. Arne Melchior har medvirket i, nemlig det, at man udadtil vil skabe den store dramatik. Socialdemokraterne havde et forslag, som regeringspartierne var modstandere af, og modsat havde regeringspartierne noget, som Socialdemokraterne var modstandere af, og det var aftalt spil, der foregik. Det har vi da i øvrigt også hørt i dag under de forrige punkter. Man diskuterer ikke det reelle indhold i lovforslagene, det vil man helst ikke tale om, nej, men æren og den eventuelt manglende ære, der kan opstå ved, at man nu begynder at ændre nogle småting og gennemføre nogle forbedringer, accepterer man ikke.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg må på det kraftigste afvise, hvad hr.